אם הציל במת חמור שכן חלוקה באוהלין א] תציל בכלי חרש הקל שאין חלוקין באוהלין ב] התינח לרבנן לרבי אליעזר מאי איכא למימר ר' אליעזר קל וחומר קאמר אי הכי התם ג] נמי לימא קל וחומר קדשים מחללין קדשים חולין לא כל שכן אלא טעמא דרב כרבי אלעזר ד] א) דאמר רבי אלעזר מאי טעמא דרב [1]ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה' ה] קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים אלמא אתא קרא אפקיה מקל וחומר הכא נמי ליתי תוכו לפקיה מק"ו האי תוכו מיבעי ליה לאוכלין שגיבלן בטיט והכניסן לאויר תנור סד"א הואיל ובנגיעה לא מטמא ו] באוירו נמי לא מטמו [קמ"ל] ורבנן הנך לא צריכי קרא: רב יוסף בר אמי רמי שינוי קודש אשינוי בעלים ומשני מי אמר ב)רב ז] חטאת ששחטה לשם חטאת כשירה לשם עולה פסולה אלמא דלאו מינה מחריב בה דמינה לא מחריב בה והאמר רב ז] ג)חטאת ששחטה על מי שמחוייב חטאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה אלמא דבר מינה מחריב בה דלאו מינה לא מחריב בה ומשני התם [2]ושחט אותה לחטאת אמר רחמנא והרי חטאת לשם חטאת נשחטה הכא [3]וכפר עליו כתיב ד)ולא על חבירו ◦ חבירו דומיא דידיה שמחוייב כפרה (א) כמותה רב חביבא רמי שינוי בעלים אתוך תוכו ומשני ומי ה)אמר רב ז] חטאת ששחטה על מי שמחוייב [חטאת פסולה על מי שמחוייב] עולה כשרה אלמא דמינה מחריב בה (ב) לאו מינה לא מחריב בה ו)והתניא תוכו ולא תוך תוכו אפילו כלי שטף מציל ומשני ו)ארבעה תוכו כתיבי (תוכו) תוך תוכו תוך תוכו חד לגופיה וחד לגזירה שוה חד תוכו של זה ולא תוכו של אחר אידך ח] תוכו ולא תוך תוכו ואפילו כלי שטף מציל:

אם הציל. המחילה במת החמור באהל המת שהמחילה מפסקת וכלים שמעבר השני טהורין דכתיב (במדבר יט) כל אשר באהל יטמא והני לאו בההוא אהל נינהו: **שכן חולקין.** דרך בני אדם לחלוק אוהלין במחילה הלכך אהל אחרינא הוא: **תציל בכלי חרס.** [בתמיה. שאין חולקין כלי חרס] במחילות הלכך תוכו קרינא ביה: **התינח לרבנן.** דאמרי מחילה לא מצלא איתא לדרב דאמר דלאו מיניה לא מחריב ביה: **אלא לר' אליעזר מאי איכא למימר.** לימא דרב תנאי היא: **ר' אליעזר קל וחומר קאמר.** לעולם בעלמא ר' אליעזר כרב סבירא ליה כגון חולין וקדשים אבל לענין מחילה מקל וחומר יליף כיון דבמת החמור מצלא קל וחומר לכלי חרס הקל שהשרץ קל מן המת: הכי גרסינן **אלא טעמא דרב כר' אלעזר ולא יחללו את קדשי.** הכי דריש ליה אין דבר אחר מחלל את קדשי בני ישראל ט] וגזירת הכתוב היא: ופרכינן **אלמא.** לר' אלעזר דבעית לאוקמה לדרב אליביה אתא קרא דלא יחללו ואפקיה מק"ו דהוה לן למידרש קדשים מחללין קדשים כו' י]: **ה"נ ליתי תוכו.** קרא יתירא דדרשינן לקמן תוכו ולא תוך תוכו (וקאמרת מקרא למידק למידרש תוכו ולא תוך תוכו) יא] וקאמרת מסברא דלא ממעט אלא תוך כלי אחר אבל מחילה דלאו בת מיניה לית ליה לאיחרודיה אי לאו משום קל וחומר ואמאי אמרת קל וחומר ליתי תוכו וליפקיה דמדמעט תוך תוכו מכלל דתוכו לעולם טמא דאי מחילה (בעלמא) מצלא למה לי קרא למעוטי תוך תוכו השתא תוכו מציל תוך תוכו מבעיא והאי שבעבר המחילה תוכו הוא לרב דהאמרת דלאו מיניה לא מחריב ביה: **אמר לך ר' אלעזר האי תוכו.** דאתי למעוטי תוך תוכו ובעית למידק מיניה מחילה לא מצלא: **מיבעי ליה לאוכלין שגיבלן.** וחיפן בטיט סביב שאין השרץ יכול ליגע בהן והכניסן לאויר התנור והני הוא דאיתרבו לטומאה מדרשא דלא תוך תוכו הוא כדקאמרת תוך תוכו הוא דמציל אבל הקפת טיט לא מיחרבא ביה לבטולי שם תוכו דלאו מיניה כה"ג לא מחריב ביה דס"ד אמינא הואיל וא"א להם ליטמא במגע שרץ לא נטמאו נמי מתורת אויר כלי חרס קמ"ל מיעוטא דלא יב] תוך תוכו הוא (דאמר) דלא מטמא אבל הני מיטמו ומיהו מחילה אע"ג דלאו מיניה הוא אתא ק"ו ורדייה לאיחרודי ביה: **ורבנן הני.** אוכלין יג] לא צריכי קרא הך וי"ו יתירא דדריש לקמן למעוטי תוך תוכו ואיתרבו הנך יד] [דלאו] מיניה נינהו לא איצטריך קרא לרבויינהו דהני מתוך נפקי דהא בתוך נינהו ומהיכא תיתי לך לטהרינהו והא דקאמר הואיל ובנגיעה לא מטמאו לאו אירייא היא לטהרינהו מדין אויר: **שינוי קודש.** חטאת לשם עולה: **שינוי בעלים.** חטאת ראובן ששחט לשם שמעון להתכפר בה שמעון דקי"ל [לקמן] [ד:] דפסולה דכתיב לכפר עליו טו] ולא על חבירו: **חטאת ששחטה לשם חטאת.** חטאת חלב ששחטה לשם חטאת דם והא מילתא לקמן בפירקין (דף ז.): **והאמר רב** טז]. בשינוי בעלים חטאת ראובן ששחטה להתכפר בה שמעון אם שמעון מחוייב חטאת (הוה) פסולה אבל אם מחוייב עולה ולא חטאת כשרה אלמא לאו מיניה לאו מחריב ביה: **התם.** שינוי קודש נפקא לן [לפסולא מושחטן] אותה לחטאת שתהא שחיטה לשם חטאת וכאן הרי חטאת לשם חטאת נשחטה: **הכא.** בשינוי בעלים פסולה נפקא לן מעליו ולא על חבירו והילכך חבירו דומיא דידיה דבר מיניה הוא דמחריב ביה לבטולי שמיה: **ארבעה תוכו כתיבי.** כילד תוכו תרי זימני ודרוש תוך ודרוש תוכו דהוה מצי למיכתב אל תוך וכתיב תוכו למיעוטא וכן בחבירו: **חד לגופיה.** שיטמא [אוכלין] מאוירן: **וחד לג"ש.** שיטמא שרץ את הכלי ואע"פ שלא נגע כו' יז] כדיליף ליה בהכל שוחטין (חולין דף כד:) נאמר תוכו ליטמא ונאמר תוכו לטמא: **ולא תוכו של אחר.** למעוטי כלי שטף מטומאת אויר אא"כ נגע: **וחד תוכו ולא תוך תוכו.** כדפרישית לעיל וע"כ עיקר קרא לכלי שטף אתא דאי למעוטי כלי חרס שבתוך התנור ופיו למעלה מפי התנור שיציל על האוכלין שבתוכו למה לי וי"ו יתירא למעוטי לכתוב כל אשר [בתוך] יטמא ומהיכא תיתי לטמויי אוכלים שבפנימי הא לאו תוכו נינהו אלא ללמד על כלי שטף שאף הוא יציל דלא תימא דלאו מיניה לאו מחריב ביה הילכך גזירת הכתוב היא:

ז) **שכן חולקין אוהלים.** פי' בקונטרס שכן דרך בני אדם לחלוק אהלים במחילה הילכך אהל אחרינא הוא אבל תנור אין דרך לחלקו משמע לפירושו דפליגי אף בתנור שחצצו בנסרים או ביריעות ובתורת כהנים משמע דכוורת פחותה ופקוקה ומשולשלת לאויר תנור דוקא פליגי ולא כשחצצו בנסרים וטעמא משום דכוורת שיש לה ד' מחיצות חיילא דדמי לכלי ולכך מטהר אבל מחילה אחת בתנור מודה ר' אליעזר דלא חיילא וטמא והכי איתא בפרשת ויהי ביום השמיני ח) גבי תוכו ולא תוך תוכו כילד חבית שנתנוה בתנור ופיה למעלה מן התנור כו' מיכן אמרו כוורת שהיא פחותה כו' ור' אליעזר אומר מצלת אמר ר' אליעזר אם הצילה במת חמור לא תציל בכלי חרס הקל אמרו לו אם הצילה במת חמור מקום שהמחילה מצלת תציל בכלי חרס הקל שאין מחילה מצלת משמע דשכן חולקים אהלים דאמרו לו דשמעתין היינו נמי פירושו דאמרו לו דתורת כהנים לכך נראה לרבינו הקדוש לפרש הכי אם הציל כוורת פחותה ופקוקה באהל המת שכן חולקין אהלים פירוש שכן מחילה אחת המפסקת מצלת תאמר בכלי חרס שבתוך כוורת שאין חולקין אהלים פי' שמחילה אחת המפסקת בתנור אינה מצלת אלמא בתנור שחצצו לא פליגי והא דמסיים בתורת כהנים בתר הכי וקתני יח] בלשון שמועתינו שאמר לו ר' יוחנן בן נורי ט) [אם הציל אוהלים מיד אוהלים במת חמור שכן חולקים אוהלים יצילו אוהלים מיד אוהלים בשרץ שכן אין חולקים כלי חרס אמר רבי יוסי אמרתי לר' יוחנן בן נורי] תמיה אני אם קיבל ממך רבי אליעזר תשובה מפני שהוא הנדון פירש ר"ש שגם שם פליג ר' אליעזר ועל זה צ"ע ונראה לי ברוך גם מהכא משמע בפירוש יט] דחולקים אהלים דקאמר ר' יוחנן בן נורי היינו מחילה של תנור ועל זה אמר לו רבי יוסי הלא גם שם פליג רבי אליעזר והשתא פירכא דאמרו לו ופירכא דר' יוחנן בן נורי הכל אחד אלא דמר אמר בהאי ליסנא ומר אמר בהאי ליסנא ואין להפך הגירסא כמו שיש [מקצת כ] ספר] בתורת כהנים ולגרוס באמרו לו שכן חולקים אהלים ולפרש כפי' ר"ש כא] ועל ר' יוחנן בן נורי נגרוס שכן מחילה מצלת ועל זה יתיישב ר' יוסי שאומר הלא הוא הנדון אין לומר כן שהרי בתוספתא דמסכת כלים י) מוכחא כי כב] ליכא מילתא דאמרו לו כלל כי אם דברי ר' יוחנן בן נורי שכן חולקין אהלים ועלה א"ר יוסי הלא הוא הנדון והתם אין לשנות הגירסא כיון דאמרו לו לא איירי התם ש"מ דחולקין אהלים הוי פירושן כג] גבי כלי חרס מחילה המפסקת בתנור כמו פירכא דמחילה [מצלת] דאמרו לו שניהן סוברין שרבי אליעזר הודה כד] [במחילה] גבי תנור ועל זה אמר ר' יוסי הוא הנדון גם שם פליג ר"א. ברו"ך:

הכא נמי נימא קל וחומר קדשים מחללין קדשים כו'. יש תימה דעד השתא אסיקנא איפכא מתוך הסברא דאדרבה בשביל שהם קדשים ומינה לכך מחריב בה אבל חולין דלאו בר מינה לא מחריב. ונראה לפרש דעביד קל וחומר משום דמה קדשים שאין מחללין כגון בשוחט חטאת סתם וכסבור שהיא עולה דכשירה ואפ"ה מחללין קדשים בשוחט לשם עולה, חולין שמחללין כגון בכסבור שהן חולין דאמר בסוף בית שמאי (לקמן דף מו:) משום חולין פסולה לא כל שכן שמחללין קדשים בשוחטן לשם חולין: **לא יחללו את קדשי בני ישראל.** אע"ג דהאי קרא כתיב בטבל ובתרומה כדמוכח לקמן (דף יא:) בגמרא דשמעון אחי עזריה דילמא קדשי מיותר קדריש דהוה מצי למיכתב ולא יחללו את אשר ירימו:

תורה אור

1. וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת קָדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה: ויקרא כב, טו
2. וְסָמַךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחַטָּאת וְשָׁחַט אֹתָהּ לְחַטָּאת בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה: ויקרא ד, לג
3. וְאֶת כָּל חֶלְבּוֹ יַקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כְּחֵלֶב זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ וְנִסְלַח לוֹ: ויקרא ד, כו

שינויי נוסחאות

א] בכתבי היד וברש"י שכן חולקין אוהלין: ב] נ"א שאין חולקין בכלי חרס (שם ובגליון): ג] צ"ל הכא (צ"ק): ד] נ"א אלעא דאמר רבי אלעא. כ"ה בכתה"י ובילקוט, וכ"ה בכל דפוסים הראשונים בגמרא וברש"י. והצ"ק הגיה כלפנינו מהא דלקמן מו ע"ב אבל בכל כתה"י גם שם הוא ר' אילעא (דק"ס): ה] תיבות את אשר ירימו לה' נמחק (ש"מ), וכן בכי"מ ובגמ' לקמן מו ע"ב ליתא. ואמנם עי' רש"ש ועפ"י דבריו הגיר' שלפנינו היא בדקדוק, וכן איתא בכי"ל: ו] נ"א מטמו (כי"צ): ז] ס"א רבא, והוא הנוסח הנכון כדמוכח מלקמן דף ז' ע"א וע"ש בתד"ה אמר רבא. והס"ט דלא רמי מדרב לעיל בע"א שחטה לשם עולה פסולה לשם חולין כשרה אדרב דהכא (דק"ס). וכ"ג התוס' לעיל ע"א ד"ה ורמינהו. ועי' מסה"ש: ח] נ"א וחד תוכו, ותיבת אידך נמחק. (כתי"י. וכ"ה ברש"י): ט] בני ישראל אלא מי מחללו, קדשים מחללין קדשים כו' וגזרת הכתוב היא. כנדל"ל (עפ"י רש"י לקמן מו:): י] חולין לא כל שכן, כצ"ל ותיבת כו' נמחק (ש"מ): יא] בש"מ ובה"ז מוחקים התיבות שבסוגריים, וכן בכתה"י ליתא. אבל בצ"ק גריס לה במעט תיקון וכצ"ל וכיון דמפקא מקרא למידק תוכו ולא תוך תוכו משמע מסברא דלא ממעט אלא תוך כלי אחר כו': יב] ס"א דוקא, ותיבת דלא נמחק (גליון): יג] הנך אוכלין שגיבלן בטיט, כצ"ל (ש"מ). [ובכת"י ובד' וילנא הועתק זה שלא במקומו]: יד] ס"א הנך מיניה דתוכו נינהו (כי"פ, ד"ו, ובש"מ ד"ה ורבנן): טו] עליו עליו ולא כצ"ל (ש"מ): טז] בכתה"י רבא. וראה אות ז: יז] תיבת כו' נמחק (ש"מ): יח] תיבת וקתני נמחק (ש"מ): יט] צ"ל דפירוש (ש"מ): כ] במקצת ספרי תורת כהנים, כצ"ל (ש"מ): כא] צ"ל רש"י (מעיל שמואל, ד"ו רפ"ט): כב] מוכחא כי נמחק (ש"מ): כג] הוי פירושו מחיצה המפסקת בתנור כנדל"ל: כד] צ"ל מודה (ש"מ): כה] נדל"ל ליתי תוכו ומפיק מק"ו דבשביל אוכלין וכו' (גליון). ונראה לפי"ז דגם תיבת דהנך שבסמוך נמחק:

שיטה מקובצת

אם הצילה במת החמור. פירש"י מחילה המפסקת דכתיב כל אשר באהל דוקא. ונראה דאכוורת קאי דמצלת באהל המת מטעם צמיד פתיל כשהיא פקוקה בקש במקום שנפחתה וכגון שפיה חוץ לאהל או כגון שגם פיה מוקף צמיד פתיל (תוס' טור): **שכן חולקין** אהלים. משמע שכן חילוק מחילה מועילה באהלים להציל תאמר בכלי חרס דלא. וקשה דהא הוא הדין והיא התשובה דבמחילה נמי פליגי כדפירש"י. אלא נראה כפרש"י ז"ל שכן חולקין אהלים כלומר שכן דרך בני אדם לחלוק אהלים כו'. וא"ת וכי בדרך בני אדם תליא מילתא. ור"י מפרש דהא"נ דכי אמר רחמנא כל אשר באהל יטמא ולא מה שבאהל אחריני זהו לפי דרך בני אדם. וא"ת התינח מחילה דליכא למילף שרץ ממת כדאמרי' שכן חולקים אהלים אבל כוורת פקוקה המצלת במת מטעם צמיד פתיל ולא מטעם מחילה, א"כ נילף שרץ ממת מק"ו ואמאי פליגי רבנן בכוורת. וי"ל דכיון דלענין מחילה נדחה הק"ו דשרץ ממת תו ליכא למילף בכוורת דאיכא למפרך מה למת שכן מחילה מצלת. כך יש לפרש לפי שיטת הקונטרס דפי' דרבנן פליגי בין בכוורת בין במחילה. מיהו קשה דבת"כ משמע דר"א בר פלוגתייהו דרבנן לא פליג במחילה, דקתני במלתייהו דרבנן אמרו לו אם הצילה במת החמור שכן מחילה מצלת כו', משמע דבמחילה כ"ע מודו דלא מצלא בכלי חרס. לכך נ"ל דהא"נ דבמחילה מודו כ"ע ושכן חולקין אהלים ר"ל שכן מועיל חילוק אהלים דמצלת מחילה גבי מת מה שאין כן בשרץ דכ"ע מודו והיינו כי הא דתורת כהנים. וק"ו דר"א ה"ק אם הצילה במת החמור מטעם מוקף צמיד פתיל, והכוורת קאי דוקא. ותימה לר"א מחילה גופה נילף מהאי דינא ק"ו ממת לשרץ. וי"ל דפשיטא ליה דליכא למילף מחילה מק"ו לפי שדרך בני אדם לחלוק אהלים כמו שפי' רבינו יחיאל נ"ע זה תירוץ נוכל לומר מבחוץ (תוס' טור): **התינח** לרבנן. דאמרי מחילה לא מצלא איתא לרב דאמר דלאו מינה לא מחריב בה, אלא לר"א וכו', לימא דרב תנאי היא וכו'. כך פי' הקונטרס. וקשה לפי מה שפי' לפי שיטת ת"כ דר"א מודה במחילה א"כ מאי פריך לר"א. וי"ל דקפריך משום דאיכא תנאי בת"כ דפליגי דאמרי דפליג ר"א במחילה נמי, דקתני התם אמר ר"י תמה

מסורת הש"ס

א) לקמן מו:, ב) [לקמן ז. איתא רבא וכצ"ל ועי' זבחים ט: ומנחות ג: ותוס' זבחים ז. ד"ה אמר רבא], ג) [שם], ד) לקמן ד:, ה) לקמן ז., ו) חולין כה., ז) הגה"ה, ח) תו"כ פרש' ז ה"ח-י, ט) מהרש"ק, י) ב"ק פ"ו ה"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שמחוייב כפרה כמותו: (ב) שם דלאו מינה לא:

גליון הש"ס

גמ' חבירו דומיא דידיה. עיין חולין דף לב ע"א תוס' ד"ה אבל:

מוסף רש"י

ולא יחללו את קדשי בני ישראל. אין דבר אחר מחלל את קדשים אלא מי מחללו קדשים מחללין קדשים, כדנפקא לן (לקמן ה.) דבמחשבה שלא לשמו מתחללים מושחט אותה לחטאת (לקמן מו:): **חטאת ששחטה לשם חטאת.** כגון חטאת חלב שנשחטה לשם חטאת דם: **כשרה.** ועלתה לו: **לשם עולה פסולה.** פסולה לגמרי כדתנן חוץ מן הפסח והחטאת (לקמן ז.): **ארבעה תוכו כתיבי.** תרי תוכו ובכל חד הוה מלי למיכתב תוך וכתב תוכו: **חד לגופיה.** תוך האמור לטמא לגופיה אתא שיטמא הכלי כל אוכלין ומשקין שבאוירו אע"פ שלא נגע: **וחד לגזירה שוה.** ללמוד על הכלי שיקבל טומאה מן האויר אע"פ שלא נגע בו השרץ כדאמרינן נאמר תוכו לטמא כו' (חולין כה.):

ליקוטים

אפילו כלי שטף מציל. פי' לא מיבעיא אם הפנימי של חרס שאין האוכלין שבתוכו כאילו עומדין באויר החיצון, שהרי אף הפנימי כיון שהוא של חרס יש לו תורת אויר, אלא אפילו הוא כלי שטף שאין לו תורת אויר מציל. וזה יותר מחוור מפירוש רש"י ז"ל. (חי' הר"ן חולין דף כה.)

שיטה מקובצת (המשך)

אני אם קבל ר"א התשובה, כלומר דגם מדינא אתיא מחילה ופליג ר"א אף במחילה. ועי"ל דא"נ מודה ר"א במחילה פריך שפיר לר"א דפליג בכוורת מאי איכא למימר, דיש לנו לעשות חולין אבל קדשים ככוורת אבל תנור וא"כ כיון דכוורת מצילה ג"כ משום דאינה כלי היא לפי שהיא פחותה אלמא לאו מינה מחריב בה וגבי חולין נמי ל"ש. והא דקאמר לעיל עשו חולין וכו' כמחילה אבל תנור ר"ל כאותו שמפורש בברייתא אבל מחילה וזהו כוורת. והא דנקט מחילה משום דבריכא הוא. וא"ת היא גופה מנא לך דאדרבה נדמה חולין וכו' למחילה ממש דהכל מודים דלא מצלא. וי"ל דליכא לדמויי כלל למחילה דמחילה לא דמיא כלל דלא שייך בה תוך כלל אבל חולין דמו קצת לקדשים דהאי בהמה והאי בהמה. אבל כוורת פקוקה שייך בה קצת תוך דדמיא לכלי קצת ולכך איכא לדמויי לחולין אבל קדשים (תוס' טור): **הכא** נמי ליתי תוכו לפקיה מק"ו. עי' בהשמטות בסוף המסכת: **ורבנן** הנך לא צריכי קרא. פ"ה האי וי"ו יתירא דדריש לקמן למעוטי תוך תוכו ואתרבו הנך מיניה דתוכו נינהו לא איצטריך [קרא לרבויינהו] דהני מתוך נפקי דהא בתוך נינהו. ואי משום דאמרת הואיל ובנגיעה לא מטמאה, לאו מילתא היא דאין לדמות נגיעה לאויר הילכך הא דאיצטריך תוך תוכו לגלויי דתוכו טמא אפי' בהפסקה היינו להפסקה דמחילה וכוורת, לאפוקי מק"ו דר"א. וא"ת לרבנן למה לי האי טעמא תיפוק ליה דאינהו פרכי ליה (לקמן) לר' אליעזר כדקאמרי רבנן לעיל שכן חולקין אהלים. ויש לומר דמאי דפרישית לעיל ניחא דליכא תנא דקאמר לא קיבל ר"א התשובה ונשאר הק"ו. ולפירוש השני נאמר לדברי רבי אליעזר קאמרי רבנן כלומר לדבריך נמי דלית לך הק"ו לייתי תוכו כה] בשביל אוכלין שגבלן בטיט דהנך לא צריכי קרא. (תוס' טור): **ארבעה** תוכו כתיבי. כילד, תוכו כתיב תרי זימני ודרשינן תוכו, דהוי מלי למכתב אל תוך וכתב תוכו למעוטי, וכן בחבירו, חד לגופיה שיטמא מאוירו וחד לגזירה שוה שיטמא שרץ את הכלי אף על פי שלא נגע בו כדיליף לה בהכל שוחטין (חולין כד:) נאמר תוכו ליטמא ונאמר תוכו לטמא כו' ולא תוכו של אחר למעוטי כלי שטף מטומאת אויר אלא אם כן נגע, וחד תוכו (כדפי' לעיל) ולא תוך תוכו [כדפי' לעיל], ולמעוטי אפילו כלי שטף אתא על כרחך דאי למעוטי כלי חרס שבתוך התנור ופיו למעלה מפי התנור שמציל על האוכלין שבתוכו למה לי למעוטי, לכתוב כל אשר בתוך יטמא ומהיכא תיתי לטמויי אוכלין שבפנימי הא לאו תוכו נינהו דפשיטא דמינה (ד)מחריב בה, אלא ללמד על כלי שטף שאף הוא יציל דלא [תימא] דלאו מינה לא מחריב בה (תוס' טור): רש"י ד"ה ה"ג אלא וכו'. והיינו טע[illegible] לא נריכא להא שינויא דלעיל דעשו חולין כמחילה דאפילו אם באת לדמות חולין לכלי שטף מ"מ ניחא משום דגבי חו[illegible] ילפינן מהתם. ומהאי טעמא ניחא בין לר"א ובין לרבנן (תוס' טור):